

Na svome mjestu

Otvorivši još jedno pismo u nizu, pročita sljedeće:

„Gospodine! Upućujem izvješće o neizmjerljivo važnoj stvari. Dogodilo se danas i dogodilo se ovako...

Domagoj Alfirević jutros je morao otići u Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje predati prikupljene papire radi ostvarivanja prava na dopunsko osiguranje. Iako su mu noge već pri samom ustajanju bile umorne i teške, nije dvojio oko odlaska na to omraženo mjesto.

U odužem redu kraćeg tmurnog hodnika Domagoj je zauzimao deveto, odnosno posljednje stajanje mjesto. Nabijene čestice ustajalog zraka pokušavao je razbiti povremenim mahanjem krvavo stečenim papirima. Fizički i nije baš pomagalo, ali mozak nije dopuštao to priznati. Trenuci su prolazili poput podnevne žege kroz suhu travu nepregledne ravnice. Kvaka na nedostižnim vratima spuštala se svako prijestupne godine. U Domagojevima proširenim venama neodlučno je kolala gotovo ključala krv. S noge se na nogu prebacio koliko je god puta bilo fizički izvedivo. Kad fizički više nije bilo izvedivo zadržavati tekućinu u mjehuru ode do zahoda.

Vrativši se u hodnik, primijeti neka nova leđa na začelju reda. Približi se čovjeku svojih godina pa mu umornim glasom pojasni kako stoji na njegovu mjestu.

– Ne pada mi na pamet pomaknuti se sa svoga mjesta! – izašlo je iz čovjekovih usta i silovito udarilo o izmučeno Domagojevo tijelo. Krv u njegovim venama upravo je proključala. Ostatak je reda bio spreman na bujicu uvredljivih riječi, a očekivao se i fizički obračun s obzirom na stisnutu šaku jednog i nadmeno držanje drugog.

Ali ono što je uslijedilo nije bila oluja, već ljetni pljusak. Domagoj je otvorio šaku, prijazno pogledao gorostasa i sasvim mirnim glasom rekao:

– Imate pravo. To ipak jest Vaše mjesto.

Potom je stao u red iza leđa tog naoko kamenog čovjeka i zagledao se šutke u svoje cipele.

Jasno sam ga čuo kad je u sebi izustio: »Ako ti ikako može pomoći, slobodno uzmi.« Vidio sam kako mu se misli uspinju prema drvenom križu na kojem je neki čovjek visio puna tri sata. Uz onu bol u nogama sada je osjećao i jaku bol u leđima. »Ali, zar nije i onaj čovjek

trpio bolove i to vjerojatno puno strašnije? Je li se pitao možda *Zašto ja, Bože?* Mislim da ne«, razmišljao je sada gledajući u neobično zelene tenisice čovjeka ispred sebe.

Koliko god izgledala duga, minuta ipak traje šezdeset sekundi, a svaka je sekunda prolazna. Devetero je ljudi obavilo svoje, a onda je iz "obećane" sobe neočekivano izašla službenica, zaključala vrata na koja je prethodno zalijepila "pauzu" i potom *odšlapetala* do dotad nevidljivih vrata pa nestala iza njih.

Sreća da je Domagoj već bio zagrijan pa je novi udarac primio stojeći. »Sve će skupa ipak trajati kraće od njegovih tri sata«, objasnio je svome tijelu. »A ti imaš pola sata uživanja na mjestu prvoga u redu«, narugao se egu.

Prošlo je i tih tisuću i osamsto sekundi, a onda je službenica svečano izjavila:

– Nedostaje potvrda...

Nije čuo koja točno, jer mu se jadnome u taj tren ugasio vid i sluh. »Sad stvarno pretjeruješ«, zarežao je u sebi. Mislio sam kako je sve izgubljeno...

Nakon par minuta nada mi se vratila, jer zakleo bih se da sam čuo kako je gotovo nečujno rekao: »Oprosti.«

Pomogao sam mu koliko sam god mogao u pribavljanju te potvrde silno pazeći da se sve potrebno riješi u vremenskom razdoblju kraćem od tri sata.

Kad je stigao kući, brižna supruga ga odmah upita kako je prošlo.

– Papiri ko papiri! – bolno se nasmijao Domagoj, poljubio gospođu u obraz i najavio kako se ide samo malo ispružiti u spavaću sobu.

Sada spava čvrstim snom. Noge su mu jako otečene pa mu stavljam obloge. Za daljnje radnje čekam upute!

S poštovanjem,

Anđeo Čuvar Domagoja Alfirevića“

Gospodin prstom stavi kvačicu na pismo i krene s otvaranjem sljedećeg.

Domagoj je prespavao ostatak napornog dana i cijelu noć. Ujutro ga začuđena supruga budi na doručak. Sišavši s kreveta odmah osjeti svježinu i lakoću u nogama.

– Normalno, kad si odležao više od petnaest sati – primijeti žena tobože ga prekoravajući.

Gladan kao vuk Domagoj nije žalio hrane. Za to je vrijeme njegova supruga naglas čitala novine na balkonu i pijuckala kavu.

– Nevjerojatno – čulo se s balkona – slušaj ovo...*Pas skrivio nesreću. Zbog istrčavanja psa litalice muškarac srednjih godina izgubio nadzor nad vozilom i sletio u provaliju pri brzini od 130km/h. Izvlačenje trajalo nešto manje od tri sata nakon čega je unesrećeni preminuo na putu do bolnice uslijed preobilnog krvarenja iz ukliještene noge.*

Domagoja obuzme čudan osjećaj. Ustane od stola sa zalogajem u ustima i izađe na balkon. Preko ženina ramena pogleda u rastvorene novine. Jedino što vidi je jedna neobično zelena tenisica. »Bože, ono zaista nije bilo moje mjesto?«

Ana Pisac, Kaštel Gomilica